

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

žalobce: **Město Český Těšín**
sídlem Náměstí ČSA 1/1, 737 01 Český Těšín
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Lukášem Váňou, Ph. D.
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. 3992/17/5000-10470-702394, ve věci odvodu do státního rozpočtu a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. 3995/17/5000-10470-702394, ve věci odvodu do národního fondu

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou dne 23. 3. 2017 Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 3992/17/50000-10470-702394, ze dne 26. 1. 2017, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání podané proti rozhodnutí (platebnímu výměru) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 12. 2015 a platební výměr potvrdil. Uvedeným platebním výměrem byl žalobci uložen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 556 108 Kč.
2. Téhož dne doručil žalobce do datové schránky krajského soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. 3995/17/5000-10470-702394. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil odvoláním napadený platební výměr správce daně ze dne 14. 1. 2016, č. j. 3240131/15/3200-31474-803525, kterým správce daně uložil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 9 453 835 Kč. Věc byla původně vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Af 35/2017.
3. Obě napadená rozhodnutí vychází ze shodného závěru daňových orgánů o porušení rozpočtové kázně žalobcem podle § 44 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 písm. e) zák. č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Porušení rozpočtové kázně se v obou případech týkalo realizace projektu „REVITALPARK 2010“ financovaného částečně z Národního fondu na základě rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj nadepsaného: „Rozhodnutí o poskytnutí dotace na projekt realizovaný v rámci Operačního programu přeshraniční spolupráce Česká republika - Polská republika 2007-2013“, ze dne 30. 3. 2009 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) a částečně ze státního rozpočtu na základě rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj nadepsaného: „Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze státního rozpočtu na spolufinancování projektu realizovaného v rámci Operačního programu přeshraniční spolupráce Česká republika - Polská republika 2007-2013“ ze dne 6. 4. 2009 (dále jen „rozhodnutí o spolufinancování“). Konkrétně mělo porušení rozpočtové kázně podle napadených rozhodnutí spočívat - stručně řečeno - v: i) uzavření dodatků ke smlouvě o dílo na realizaci stavby „Multifunkční budova AVION“, kterými došlo k prodloužení původně sjednaného termínu plnění, ii) úhradě nezpůsobilých výdajů při realizaci této stavby, iii) uzavření dodatků ke smlouvě o dílo na realizaci stavby „Nábřeží AVION (prostor bývalé kavárny)“, kterými došlo k prodloužení původně sjednaného termínu plnění, a iv) úhradě nezpůsobilých výdajů při realizaci stavby Modernizace hraničního mostu DRUŽBA“. Vzhledem k tomu, že oba odvody spolu souvisejí, a to nejen tím, že byly uloženy stejnému účastníkovi, ale týkají se také totožných jednání, které daňové orgány kvalifikovaly jako porušení rozpočtové kázně (v podstatě jediný rozdíl spočíval v určení místa pro zaplacení vyměřeného odvodu, tj. v jednom případě do státního rozpočtu a ve druhém do národního fondu) a také žalobní body jsou prakticky shodné, rozhodl krajský soud usnesením ze dne 28. 6. 2018 o spojení obou řízení ke společnému projednání. Obě spojené věci jsou nadále vedeny pod sp. zn. 22 Af 34/2017.
4. Žalobce v obou žalobách ve vztahu k prvnímu vytýkanému porušení nezpochybnil, že dodatkem číslo 1 došlo k posunu termínu ukončení prací z 15. 12. 2009 na 30. 4. 2010, což

odůvodnil klimatickými podmínkami, neboť stavební práce nebylo možné provádět v nízkých teplotách. Dodatkem číslo 3 pak došlo k posunutí termínu z důvodu dodatečně sjednaných víceprací a méněprací. Podle žalobce je však zcela zavádějící vyvozovat nepřipustnou podstatnou změnu smlouvy mechanicky z celkového počtu dní, o který došlo k posunu termínu. Žalobce měl od počátku zájem na dodržení původního termínu a pochybil snad jen v tom, že ve smlouvě nevypočetl veškeré myslitelné eventuality, které mohou nastat a za nichž by byl ochoten, resp. objektivními okolnostmi nucen, posun termínu dokončení díla akceptovat. Správce daně sice některé dílčí překážky dokončení díla uznal jako překážky objektivní, šlo však o zcela „symbolický“ počet dní, aniž by se to jakkoliv promítlo do uloženého odvodu za porušení rozpočtové kázně. Podle žalobce nemohlo v žádném případě dojít k porušení principů rovného zacházení a zákazu diskriminace, které bylo žalobci coby zadavateli veřejné zakázky vytýkáno, a to zejména proto, že v nízkých zimních teplotách by nebyl objektivně schopen práce provádět žádný z potenciálních uchazečů ani je provést v nezbytné kvalitě. Ve vztahu k dodatku číslo 3, kterým došlo k posunutí termínu dokončení díla o 1 měsíc z důvodu víceprací, považuje žalobce postoj správce daně za nekonzistentní. Jestliže správce daně nijak nepochybnil samotnou přípustnost zadání víceprací formou jednacního řízení bez uveřejnění a následné uzavření dodatku ke smlouvě o dílo, pak logicky není možné zadavateli současně vytýkat posun termínu dokončení díla, který je způsoben právě a jen těmito přípustnými vícepracemi. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č. j. ÚOHS-S0078/2016/VZ-10205/2016/533/Lma. Podle žalobce tak uzavřením uvedených dodatků ke smlouvě o dílo k porušení zákona číslo 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, platného do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), nedošlo, a tudíž nedošlo ani k porušení rozpočtové kázně. Žalobce nesouhlasil ani s namítaným porušením rozpočtové kázně ve vztahu k bodu iii). Opět potvrdil, že dodatkem číslo 1 došlo k posunu termínu ukončení prací z 27. 3. 2009 na 30. 4. 2009, resp. 30. 6. 2009 (parkové úpravy), a to z důvodu posunu termínu předání staveniště a změny technického řešení pažení výkopů a dodatkem číslo 2 k posunu termínu dokončení v dodatku vyjmenovaných částí díla na květen 2010 z důvodu kolize se stavbou „Multifunkční budova AVION“. Ve vztahu k dodatku číslo 1 žalobce uvedl, že změna způsobu pažení výkopů oproti zadávací dokumentaci představuje přípustné vícepráce ve smyslu zákona o veřejných zakázkách a považuje za nelogické, aby provedení víceprací bylo z hlediska právních předpisů shledáno v pořádku, ale posun termínu o dobu, která je k jejich provedení nezbytná, nikoliv. K dodatku číslo 2 žalobce uvedl, že se jedná skutečně o posun z časového hlediska poměrně citelný a ohledně důvodů v posunu termínu dokončení díla dodatkem číslo 2 (kolize se sousedící stavbou) žalobce plně odkázal na připojené odvolání a na protokol o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění. Současně připomněl, že se jednalo o mimořádně rozsáhlý přeshraniční projekt. Žalobce se také vyjádřil k výši odvodů za porušení rozpočtové kázně za vytknutá pochybení s tím, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je v každém konkrétním případě třeba vážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či k odvodu odpovídajícímu konkrétnímu dílčímu pochybení. Správce daně ani žalovaný podle názoru žalobce dostatečně neozřejmili, proč došli právě k odvodu v sazbě 25% (a to shodou okolností shodně jak v bodě ad i, tak v bodě ad iii, ačkoliv se jedná o případy v mnoha konkrétnostech odlišné), proto považuje napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Ve vztahu k bodu iv) týkajícího se vyúčtovaných nákladů ve výši 821 940,10 Kč při realizaci stavby „Modernizace hraničního mostu Družby“ za položky,

kteře nebyly doloženy zápisy ve stavebním deníku nebo jinými doklady a dokumenty, které by prokazovaly skutečné provedení fakturovaných prací, má žalobce za to, že provedení prací dostatečně prokázal celou řadou dokumentů (odkázal přitom na protokol o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění). V této souvislosti žalobce poukázal na to, že správce daně za neuznatelné výdaje považoval mimo jiné položky „Montáž závěsného lešení pro sanaci“ a „Demontáž závěsného lešení pro sanaci“ o celkové ceně 210 343,97 Kč a namítl, že potřeba lešení na opravu mostu je zřejmá. Zdůraznil, že mu nebyl vyměřen odvod za to, že nebyl důsledně veden pracovní deník, nýbrž za to, že nebylo doloženo skutečné provedení prací. Správce daně přitom žalobcem předložené důkazní prostředky nepovažoval za dostatečné a provedení dalších navržených důkazů odmítl, načež žalovaný takový postup správce daně aproboval. Pro případ, že by soud nepovažoval dokumenty, které žalobce správci daně předložil, za dostačující k prokázání provedení prací, navrhl opět provedení důkazu znaleckým posudkem, kdy znalci bude uloženo posoudit, zda byly na stavbě provedeny fakturované práce, zda byly provedeny v rozsahu uvedeném v předmětných fakturách a zda tyto práce byly provedeny v časové souvislosti s vystavením předmětných faktur.

5. Žalovaný se k žalobám vyjádřil ve fázi, kdy byla vedena ještě dvě samostatná řízení. Jeho vyjádření jsou obsahově shodná a v obou navrhl zamítnutí žalob. Zdůraznil, že žalobci byla na základě jeho žádosti poskytnuta dotace na realizaci projektu, přičemž žalobce byl povinen při použití poskytnutých prostředků dodržovat podmínky stanovené v rozhodnutí o dotaci a v rozhodnutí o spolufinancování. K námitkám týkajícím se uzavření dodatků ke smlouvám o dílo žalovaný uvedl, že žalobce uzavřel s vybraným uchazečem dne 30. 6. 2009 smlouvu o dílo s termínem ukončení do 15. 12. 2009. Uzavřenými dodatky, kterými byl termín prodloužen o celkem 5 a půl měsíce, žalobce podle žalovaného porušil § 6 zákona o veřejných zakázkách, konkrétně podmínku zakazu diskriminace, neboť nelze vyloučit, že stanovení delší lhůty plnění zadané žalobcem již v zadávacích podmínkách by umožnilo přijmout jinou nabídku než tu, která byla původně přijata a vybrána jako vítězná. Podle žalovaného nelze považovat žalobcem uváděné důvody za objektivní, které nemohl předvídat či předpokládat. Klimatické podmínky, které by mohly být označeny za nepředvídatelné, zapříčinily prodlevu v délce 8 dnů a ostatní již byly zapříčiněny žalobcem a lze je přičítat jeho nedokonalé přípravě. K namítané neodůvodněné výši odvodu 25% žalovaný uvedl, že výše odvodu byla správcem daně podrobně zdůvodněna. Protože se žalobce dopustil porušení rozpočtové kázně nesplněním podmínky, která nebyla poskytovatelem vyčleněna jako méně závažná se sníženou sankcí odvodu, správce daně uložil odvod v souladu s ust. § 44a odst. 3 písm. a) a d) a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel v částce v jaké byla porušena rozpočtová kázeň. Při stanovení odvodu správce daně byly zvažovány okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a správce daně vycházel z principu proporcionality mezi závažností tohoto porušení a výší za něj předepsaného odvodu, kdy přihlédl k povinnosti žalobce postupovat při výběru dodavatele podle zákona o veřejných zakázkách, neboť postup v souladu s tímto zákonem zajišťuje výběr nejvhodnější nabídky transparentním způsobem bez diskriminace jakýchkoliv, i potencionálních, uchazečů, dále k tomu, že nesprávným postupem žalobce při zadávacím řízení, resp. v souvislosti s ním, nebyla zabezpečena řádná soutěž mezi dodavateli a mohl být ovlivněn výběr dodavatele, poskytnuté finanční prostředky dotace ve výši 14 901 240,29 Kč byly použity na stanovený účel, k tomu, že projekt byl úspěšně realizován a účelu dotace tedy bylo dosaženo. Uvedené skutečnosti pak správce daně posoudil a zohlednil při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové

kázně, který stanovil ve výši 25% z celkové částky dotace. U porušení číslo 13 týkajícího se modernizace hraničního Mostu Družby žalobce podle žalovaného neprokázal provedení fakturovaných prací ve zjištěné výši, prostředky dotace použil na úhradu těchto nezpůsobilých výdajů (faktur) a v této výši tedy podle žalovaného také porušil rozpočtovou kázeň. K námitce žalobce týkající se neuznání nákladu v souvislosti s modernizací hraničního Mostu Družby žalovaný v obou vyjádřeních uvedl, že podle bodu 4 rozhodnutí o dotaci a bodu 4.3 rozhodnutí o spolufinancování platí, že „Skutečná výše dotace, která bude příjemci dotace poskytnuta, bude určena na základě skutečně vynaložených, odůvodněných a řádně prokázaných způsobilých výdajů“. Vzhledem k tomu, že žalobcem vyfakturované položky za práce nebyly doloženy zápisy ve stavebním deníku nebo jinými doklady a dokumenty, které by prokazovaly skutečné provedení těchto prací, tyto práce nebyly vizuálně ani hmatem kontrolovatelné, popř. nevykazovaly technické vlastnosti podle popisu, nebylo možné tyto výdaje považovat za způsobilé. Žalobce provedení těchto prací žádným relevantním způsobem neprokázal a ani provedením znaleckého posudku by nedošlo k odstranění povinnosti prokázání způsobilých výdajů dle citovaného ustanovení rozhodnutí o dotaci a rozhodnutí o spolufinancování. K namítané nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že z napadených rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu zjištěného správními orgány žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. Z odůvodnění obou napadených rozhodnutí je rovněž podle žalovaného zřejmé, proč považuje závěry žalobce za liché, mylné a vyvrácené.

6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobci byla poskytnuta Ministerstvem pro místní rozvoj dotace na realizaci projektu „REVITALPARK 2010“ v rámci Operačního programu přeshraniční spolupráce Česká republika - Polská republika 2007-2013, a to na základě rozhodnutí o dotaci, ve znění změnových rozhodnutí číslo 1, 2 a 3, jehož nedílnou součástí jsou „Všeobecná pravidla pro poskytnutí dotace v rámci Operačního programu přeshraniční spolupráce Česká republika - Polská republika 2007-2013“. Podle bodu 5 těchto pravidel byl žalobce povinen v případě, kdy část aktivit v rámci projektu realizoval na základě jedné nebo více smluv o dodávce zboží, služeb, či stavebních prací, postupovat při výběru dodavatele a uzavírání smluv v souladu s platnými národními právními předpisy pro zadávání veřejných zakázek. Dále byla žalobci poskytnuta dotace ze státního rozpočtu na spolufinancování uvedeného projektu, a to na základě rozhodnutí o spolufinancování. Také článek 5.3 rozhodnutí o spolufinancování stanovil žalobci povinnost postupovat v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. V rámci projektu byly realizovány mimo jiné akce „Multifunkční budova AVION“, „Nábřeží AVION“ a „Modernizace hraničního mostu DRUŽBA“. Na všechny akce provedl žalobce výběrové řízení.
7. Ze správního spisu dále krajský soud zjistil, že na základě podnětu Ministerstva pro místní rozvoj zahájil správce daně u žalobce protokolem č. j. 730860/14/3200-04708-803525, ze dne 5. 3. 2014, daňovou kontrolu. Žalobce byl dne 11. 11. 2015 seznámen s výsledkem kontrolního zjištění. V protokole o seznámení žalobce s výsledkem kontrolního zjištění je zachyceno jeho vyjádření k dosavadním kontrolním zjištěním správce daně číslo 6, 10 a 13 (o které v tomto řízení jde). Své závěry správce daně shrnul ve zprávě o daňové kontrole, ve které se také vyjádřil k námitkám žalobce. Kontrolní zjištění číslo 6 se týkalo realizace stavby „Multifunkční budova AVION“ a žalobci je vytýkáno, že s vítězným uchazečem uzavřel po uzavření smlouvy dodatky číslo 1 a 3, kterými došlo k podstatné změně původní smlouvy bez objektivních důvodů. Prvním dodatkem mělo dojít k prodloužení

termínu o 136 dnů, které žalobce odůvodňoval konkrétními okolnostmi, jimiž podle správce daně vysvětlil prodloužení toliko o 49 dnů, což neodpovídá celkové délce prodlouženého termínu, z toho navíc klimatické podmínky, které by mohly být označeny za nepředvídatelné, zapříčinily prodlevu v délce 8 dnů. Ostatní žalobcem uváděné důvody (pozdější ukončení výběrového řízení a s tím související pozdější zahájení stavebních prací, nutnost změn v důsledku pozdějšího vybrání provozovatele objektu, následný výběr v oblasti „gastro“ s nutnými dispozičními úpravami) již byly podle správce daně zapříčiněny zadavatelem a lze je přičítat jeho nedokonalé přípravě. Kontrolní zjištění číslo 10 se pak týkalo realizace stavby „Nábřeží AVION (prostor bývalé kavárny)“, při které žalobce podle správce daně porušil rozpočtovou kázeň uzavřením dodatků číslo 1, 2 a 4. Těmito dodatky došlo k prodloužení termínu pro dokončení a předání díla o 430 dnů (do 30. 5. 2010), přičemž lhůta k plnění byla jedním z dílčích kritérií pro hodnocení nabídky v rámci výběrového řízení (s váhou 15%). Okolnosti, kterými žalobce odůvodňoval změny termínů, považoval správce daně za důvodné pouze v rozsahu 5 klimaticky nevhodných dnů s tím, že ostatní (pozdější ukončení výběrového řízení a s tím související pozdější zahájení stavebních prací, změnu postupu při výstavbě opěrné zdi, přerušení prací na veřejné zakázce o 286 dnů z důvodu provázanosti s realizací veřejné zakázky na Multifunkční budovu AVION, pozdější dokončení zpevněných ploch a sadových úprav ve vazbě na dokončení této související stavby) nelze považovat za objektivní, tedy takové, které žalobce nemohl předvídat, či předpokládat a lze je rovněž přičítat jeho nedokonalé přípravě. V obou případech dospěl správce daně k závěru jak o porušení zákona o veřejných zakázkách žalobcem, tak o porušení rozpočtové kázně, za které vyměřil odvod ve výši 25% z celkové částky dotace použité na financování předmětných částí projektu (tj. 3 725 310,07 Kč z částky 14 901 240,29 Kč u kontrolního zjištění 6 a 5 498 314,59 Kč z částky 21 993 258,38 Kč u kontrolního zjištění 10). Výši odvodu odůvodnil správce daně tím, že se nejednalo o porušení, která by byla poskytovatelem dotace vyčleněna jako méně závažná, se sníženou sankcí odvodu, proto činí výše odvodu podle § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel částku, ve které byla porušena rozpočtová kázeň. Správce daně dále uvedl, že přihlédl k povinnosti žalobce postupovat při výběru dodavatele podle zákona o veřejných zakázkách, neboť postup v souladu s tímto zákonem zajišťuje výběr nejvhodnější nabídky transparentním způsobem bez diskriminace jakýchkoliv, i potencionálních, uchazečů, dále k tomu, že nesprávným postupem žalobce při zadávacím řízení, resp. v souvislosti s ním, nebyla zabezpečena řádná soutěž mezi dodavateli a mohl být ovlivněn výběr dodavatele, poskytnuté finanční prostředky dotace byly použity na stanovený účel a projekt byl úspěšně realizován, tedy účelu dotace bylo dosaženo. Uvedené skutečnosti správce daně zohlednil tak, že výši odvodu stanovil na 25% z celkové částky dotace použité na financování předmětné zakázky. Ve vztahu ke kontrolnímu zjištění číslo 13 správce daně uvedl, že dodavatelem byly účtovány práce, které nebyly prokázány dalšími doklady, např. zápisy ve stavebním deníku apod. mělo se jednat o položky dočasného charakteru (montáž a demontáž lešení, montáž a demontáž ochranné plachty, příplatek k ochranné plachtě, zpevňující nátěr ploch zábradlí a okrajové římsy, hydrofobizační nátěr ploch zábradlí a okrajové římsy a akrylátový, šterkovaný, křemičitým pískem plněný, protiskluzový povrch v tl. 2 - 3 mm). Podle zjištění správce daně nebyla ani jedna z položek doložena zápisy ve stavebním deníku nebo jinými doklady a dokumenty, které by prokazovaly skutečné provedení fakturovaných prací, práce nebyly vizuálně ani hmatem kontrolovatelné, popř. nevykazovaly technické vlastnosti podle popisu. Pouze na základě fotodokumentace bylo uznáno použití ochranné plachty a položky za její montáž a

demontáž. Nebyl však prokázán počet dnů použití plachty, neboť položka příplatek k ochranné plachtě za první a započatý kalendářní den použití toto použití neprokazuje. Správce daně uzavřel, že se jednalo o specifické práce, po jejichž provedení již nebyla možná vizuální kontrola (zpevňující nátěry, montáže a demontáže lešení), mělo být jejich provedení prokazatelné zejména zápisem ve stavebním deníku. Protože žalobce toto neprokázal, nelze výdaje v celkové výši 739 746,09 Kč (90 % z částky 821 940,10 Kč) zahrnout do způsobilých výdajů. V návaznosti na uvedené závěry o porušení rozpočtové kázně vydal správce daně shora uvedené platební výměry, kterými vyměřil žalobci odvod do státního rozpočtu a do Národního fondu.

8. Proti platebním výměrům podal žalobce odvolání, ve kterých namítal, že posunutím termínu plnění při realizaci stavby „Multifunkční budova AVION“, a uzavřením dodatku ke Smlouvě o dílo číslo 2009027 nedošlo k podstatným změnám smluvních podmínek v neprospěch zadavatele. Tyto změny neměly podle odvolání vliv na výběr nejvhodnější nabídky a nedošlo k porušení zásady zákazu diskriminace podle § 6 zákona o veřejných zakázkách ani správcem daně označených článků dotačních rozhodnutí. Žalobce v odvoláních zopakoval okolnosti, kterými zdůvodňoval celkem 49denní prodloužení lhůty za účelem zachování kvality stavebních prací, což navíc konzultoval s řídicím orgánem Operačního programu přeshraniční spolupráce. V odvolání dále namítl, že změny v projektu byly způsobeny náročností a komplexností přeshraničního projektu. Vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně považoval za porušení zásady legitimního očekávání, neboť poskytovatel jej ujistil, že podmínky poskytnutí dotace splnil a dotaci čerpal oprávněně. Žalobce dále v odvolání namítal, že i kdyby byl jeho postup porušením rozpočtové kázně, odvod ve výši 25% je neúměrný, neboť je vždy potřeba zohlednit případnou menší závažnost porušení stanovených podmínek.
9. Žalovaný obě odvolání zamítl a napadené platební výměry potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se správcem daně ohledně posouzení skutečností (kontrolní zjištění 6), kterými žalobce odůvodňoval prodloužení původně stanoveného termínu (15. 12. 2009) ukončení prací s tím, že důvody uváděné žalobcem neodůvodňují prodloužení termínu o 128 dnů. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí došlo k podstatné změně smluvních podmínek, když termín plnění byl prodloužen na dvojnásobek. Tím žalobce porušil § 6 zákona o veřejných zakázkách, tj. podmínku zákazu diskriminace, neboť uzavřenými dodatky změnil podmínky ve smlouvě o dílo v rozporu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil názor, že pokud by byl projekt připraven zodpovědně, nemohlo by dojít k dvojnásobnému prodloužení lhůty plnění. Názor řídicího orgánu o nesprávnosti zjištění správce daně přitom nepovažoval za relevantní. Ve vztahu ke zjištění číslo 13 žalobce podle odůvodnění napadeného rozhodnutí neprokázal, že provedl jím uvedené práce, přičemž nelze přijmout argument, že provedení těchto prací je logické. Podle žalovaného je v rámci prováděných prací na stavbě pro případnou kontrolu veden stavební deník, v němž se jednotlivé práce tak, jak jsou prováděny, zaznamenávají. Odkaz na znalecký posudek je podle odůvodnění napadeného rozhodnutí zavádějící, neboť v případě správného postupu by jednotlivé práce byly zaznamenány v pracovním deníku jako ostatní, a tím i prokazatelně kontrolovatelné. K výši stanovených odvodů za porušení číslo 6 a 10 pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správce daně v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a zásadou proporcionality přihlédl ke skutečnostem vztahujícím se k danému porušení, zvážil okolnosti konkrétního porušení rozpočtové

kázně a zohlednil je při stanovení výše odvodu. Ve vztahu k porušení číslo 13 žalobce pak výše odvodu odpovídala výši nezpůsobilých výdajů. Žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uzavřel, že žalobci byla na základě jeho žádosti poskytnuta rozhodnutím o dotaci a rozhodnutím o spolufinancování dotace na realizaci Projektu, přičemž žalobce byl povinen při použití poskytnutých prostředků dodržovat podmínky stanovené v uvedených rozhodnutích. Protože žalobce takto nepostupoval, dopustil se porušení rozpočtové kázně a je povinen nesprávně použité prostředky vrátit zpět.

10. Krajský soud nařídil ve věci ústní jednání, při kterém oba účastníci setrvali na svých stanoviscích.
11. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu vymezeném žalobními body, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jejich vydání a dospěl k závěru, že žaloby důvodné nejsou.
12. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí o uložení odvodu žalobci za porušení rozpočtové kázně podle § 44a rozpočtových pravidel, a to za celkem 4 relativně samostatné okruhy jednání označené shora jako i) až iv), kterými měl se žalobce podle závěrů daňových orgánů dopustit porušení rozpočtové kázně. Žalobce v žalobě brojil proti 3 těmto jednáním, a to i) (kontrolní zjištění 6), iii) (kontrolní zjištění 10) a iv) (kontrolní zjištění 13).
13. V prvním případě je žalobci vytýkáno uzavření dodatků ke smlouvě o dílo, kterými byl původně sjednaný termín dokončení díla sjednaný ve smlouvě o dílo číslo 2009027 na 15. 12. 2009, prodloužen dodatkem číslo 1 do 30. 4. 2010 a dodatkem číslo 3 do 30. 5. 2010. Tím měl žalobce podle žalovaného a správce daně porušit § 6 zákona o veřejných zakázkách. Po stránce skutkové nebylo sporné, že k uzavření dodatků a k deklarovanému prodloužení termínu plnění došlo. Stejně tak nebylo sporné, že žalobce byl povinen postupovat při výběru dodavatelů a uzavírání smluv podle zákona o veřejných zakázkách. Podstatou sporu je, zda se žalobce uzavřením sporných dodatků dopustil porušení zákona o veřejných zakázkách. Samostatnou otázkou pak je porušení rozpočtové kázně a výše případného odvodu. Žalobce první prodloužení v žalobě odůvodňoval nevhodnými klimatickými podmínkami, které neumožňovaly dokončit dílo v původním termínu. Obsahově shodnou námitku uplatňoval žalobce v průběhu celého správního (daňového) řízení a jak správce daně, tak žalovaný se s ní podrobně vypořádali. Zejména správce vyložil ve zprávě o daňové kontrole (str. 19 a 20), že klimatické podmínky zapříčinily prodlevu v délce 8 dnů s tím, že ve zbytku se jednalo o neodůvodněné prodloužení termínu v celkové délce 128 dnů (podle dodatku číslo 1), které lze přičítat nedokonalé přípravě žalobce. Uvedený závěr potvrdil v napadených rozhodnutích žalovaný. Žalobce v žalobě nepřináší žádnou novou argumentaci, ani nereaguje na způsob, jakým se s jeho námitkami vypořádaly daňové orgány, pouze „posunuje“ své námitky ohledně klimatických podmínek z daňového řízení do dalších instancí. I před novelizací zákona o veřejných zakázkách, účinnou od 1. 4. 2012, která vnesla do § 82 nový odstavec 7 definující „podstatnou změnu práv a povinností“ vyplývajících ze smlouvy, bylo považováno za porušení zákona o veřejných zakázkách, pokud zadavatel sice původně uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu v souladu s návrhem obsaženým v jeho nabídce, ale následně k ní strany uzavřely dodatky, které změnily původní parametry smlouvy natolik, že by to za

použití v původním zadávacím řízení mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 As 150/2017 - 58; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou k dispozici na www.nssoud.cz). Se žalobcem lze nepochybně souhlasit, že po něm coby zadavateli nelze žádat, aby předvídal všechny eventuality při plnění veřejné zakázky. Právě proto jak zákonodárce, tak judikatura (kupříkladu rozsudek Soudního dvora EU ve věci Presstext Nachrichtenagentur GmbH proti Rakousku ze dne 19. 6. 2008, C-454/06) rozlišuje podstatné a nepodstatné změny smluvních ujednání. V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie lze považovat změnu smlouvy za podstatnou, pokud by zavedla podmínky, jež by umožnily, pokud by se vyskytovaly v původním postupu při zadávání veřejné zakázky, připuštění jiných uchazečů než těch, kteří byli původně připuštěni, nebo pokud by umožnily přijmout jinou nabídku než tu, která byla původně přijata. Změna může být rovněž považována za podstatnou, jestliže mění způsobem, který nebyl v podmínkách původní zakázky předpokládán, hospodářskou rovnováhu smlouvy ve prospěch poskytovatele, jemuž byla zakázka zadána. Jinak řečeno, podstatná změna smlouvy na veřejnou zakázku vykazuje záměr smluvních stran sjednat nové podmínky smlouvy, které však v důsledku vyžadují nové zadávací řízení. Jakákoliv podstatná změna smlouvy je pak způsobilá zapříčinit protiprávnost jednání zadavatele spočívající v umožnění podstatné změny původně uzavřené smlouvy. Právě o takovou situaci se i podle přesvědčení krajského soudu v případě prvního dodatku jednalo. Předně má krajský soud za to, že nevhodné klimatické podmínky nepředstavují takovou neočekávanou eventualitu, na kterou nebylo možné při zadání smluvních podmínek pamatovat. Naopak jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, „nevhodné klimatické podmínky“ a jejich vliv na termín provedení díla, resp. na sankce spojené s jeho nedodržením, patří mezi tradiční smluvní ujednání smluv o dílo. Pokud však žádný takový vliv klimatických podmínek na termín provedení díla dohodnutý není, pak nastává prodloužení zhotovitele, které je objektivní povahy (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2015, sp. zn. 32 Cdo 3504/2013). Úvahy jednotlivých uchazečů promítající se v nabídkách tak mohly být ovlivněny smluvními podmínkami týkajícími se termínu dokončení díla, pročez postup žalobce po uzavření smlouvy s vybraným uchazečem (následná změna smlouvy) mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť jestliže by další uchazeči disponovali informací o tom, že termín dokončení díla bude prodloužen, je možné, že by se znalost této informace projevila v jiném obsahu nabídek u těch položek, které patří mezi hodnotící kritéria, případně umožnit účast dalším zájemcům a žalobce by tak mohl obdržet výhodnější nabídku. Nadto správce daně by podle zprávy o daňové kontrole některé dny prodloužení toleroval, a to v řádu 8 dnů, zbývající prodloužení o dalších 128 dnů však již žalobce v žalobě žádným racionálním způsobem nevysvětlil. Lze tak zcela souhlasit se závěrem žalovaného, že se v případě zjištěného prodloužení termínu dokončení díla dodatkem číslo 1 téměř o dvojnásobek původního termínu jednalo o neodůvodněnou podstatnou změnu smlouvy, která byla v režimu zákona o veřejných zakázkách (i v rozhodném znění účinném před 1. 4. 2012) zakázána. K závěru o neodůvodněné podstatné změně smlouvy o dílo a porušení zákona o veřejných zakázkách v rozhodném znění jsou zcela dostačující důsledky dodatku číslo 1, proto se krajský soud již pro nadbytečnost nezabýval tím, zda také dodatkem číslo 3 došlo k porušení zákona o veřejných zakázkách či nikoliv.

14. Další vytykané jednání označené výše písm. iii) (kontrolní zjištění číslo 10) se týkalo rovněž uzavření dodatků ke smlouvě, a to tentokrát na realizaci stavby „Nábřeží AVION

(prostor bývalé kavárny)“, kterými došlo k prodloužení termínu ze 27. 3. 2009 na 30. 4. 2009 a v případě parkových úprav částečně do 30. 6. 2009 (dodatek číslo 1) a následně až do 30. 5. 2010 (dodatek číslo 3). Žalobce v žalobě k dodatku číslo 1 uvedl, že ten byl vyvolán změnou způsobu pažení oproti zadávací dokumentaci, což podle jeho názoru představuje přípustné vícepráce ve smyslu zákona o veřejných zakázkách (které jsou samy o sobě v pořádku), uzavření druhého dodatku pak kolizí se sousední stavbou, ohledně které žalobce odkázal na své odvolání a protokol o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění. Také zde se s obsahově shodnými námitkami již podrobně vypořádaly daňové orgány, ať již ve zprávě o daňové kontrole (str. 28), tak v rozhodnutích o odvolání a žalobce v žalobě nic nového nepřináší, pouze opakuje svoji argumentaci, navíc problematickým odkazem na svá podání z daňového řízení. Správce daně zde vysvětlil, že nepředvídatelné klimatické podmínky zapříčinily prodlení o 5 dnů a ostatní uváděné důvody nelze považovat za objektivní, které by zadavatel nemohl předvídat a předpokládat, navíc žalobcem tvrzená prodleva 368 dnů neodůvodňuje celkovou dobu prodloužení o 430 dnů. Jakkoliv odkaz žalobce na podání ze správního (daňového) spisu nelze považovat za řádné vymezení žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., krajský soud pro úplnost vypořádání námitek žalobce dohledal podání žalobce, na která odkazuje (protokol o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění a odvolání proti platebním výměrům) se zjištěním, že ani z nich se skutečnosti odůvodňující tak významný zásah do smlouvy uzavřené na základě výsledků výběrového řízení nepodávají. Podle protokolu o výsledku kontrolního zjištění žalobce odůvodnil posuny termínu pozdějším ukončením výběrového řízení (39 dnů), nutností reagovat na nezbytnou změnu postupu při výstavbě opěrné zdi (32 dnů), provázaností s realizací veřejné zakázky týkající se MFB AVION, kterou smlouva řešit nemohla, neboť v době uzavření smlouvy nebylo známo, zda tato stavba bude realizována (286 dnů) a nutné dokončení veškerých zimních prací (6 dnů). Jak již krajský soud konstatoval výše, pozdější podstatná změna smlouvy (včetně té, která v původním zadávacím řízení umožnila účast jiných dodavatelů) je zásadně nepřípustná a okolnosti, které by ji mohly odůvodnit, budou spíše výjimečné. Žalobce žádné takové výjimečné okolnosti neuvedl, v žalobě nereaguje na způsob vypořádání jeho námitek z daňového řízení daňovými orgány, a i kdyby krajský soud připustil v žalobě odkaz na listiny z daňového řízení, tak důvody uváděné v protokole o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění jsou natolik obecné, že ani neumožňují krajskému soudu jejich řádné věcné přezkoumání. Na tomto místě krajský soud připomíná dlouhodobé a ustálené judikatorní závěry správních soudů, podle kterých míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 4 As 3/2008 [2162/2011 Sb. NSS]). Také v případě skutku označeného krajským soudem pod písm. iii) (kontrolní zjištění číslo 10) považuje krajský soud závěry správce daně a žalovaného o porušení zákona o veřejných zakázkách ze strany žalobce za správné a řádně odůvodněné s tím, že žalobci se je nepodařilo v žalobě žádným způsobem zpochybnit.

15. Další žalobní body směřovaly proti závěru správních orgánů o stanovení výše odvodu za porušení uvedená v předchozích odstavcích. Krajský soud předně poukazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, ve kterém rozšířený senát konstatoval, že každé porušení dotačních podmínek, které není v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeno jako méně závažné,

zakládá porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel (ve znění do 29. 12. 2011, které je rozhodující také pro právní posouzení projednávané věci). Protože žalobce podle závěrů daňových orgánů (které krajský soud shledal jako správné) byl povinen postupovat podle zákona o veřejných zakázkách a tento zákon porušil, aniž by se jednalo o případ vymezený v rozhodnutí o dotaci nebo o spolufinancování jako méně závažný (nic takového nebylo tvrzeno), je také závěr daňových orgánů o porušení rozpočtové kázně žalobcem správný. Pro závěr o porušení rozpočtové kázně bylo v posuzované věci rozhodné již samotné porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách bez ohledu na to, v jakém objemu se tak stalo. Legitimním právním důsledkem porušení rozpočtové kázně je podle § 44a odvod za porušení rozpočtové kázně. Daňové orgány uložily žalobci za první dva skutky, které jsou předmětem tohoto soudního přezkumu (dodatky ke smlouvám), odvody ve výši odpovídající 25% dotace připadající na realizovanou část projektu. Žalobce tomuto postupu shodně vytýkal, že uložené odvody jsou zcela neproporční ve vztahu k rozsahu a závažnosti porušení jeho povinností. S odkazem na judikaturu poukazoval na to, že při stanovení výše odvodu je třeba zvažovat okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu proporcionality mezi závažností tohoto porušení a výší za ně předepsaného odvodu. Podle žalobce však správce daně ani žalovaný dostatečně neozřejmili, proč došli právě k hodnotě 25% (a to shodou okolností shodně jak v bodě i, tak v bodě iii, ačkoliv se jedná o případy v mnoha konkrétnostech odlišné) a vyslovil domněnku, že správce daně důsledný test proporcionality neprovedl, ale pouze zcela mechanicky aplikoval vnitřní metodický pokyn, kde k tomuto typu porušení zákona o veřejných zakázkách byla přiřazena právě hodnota 25%. Také otázka výše odvodu za porušení rozpočtové kázně byla řešena v citovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 10. 2018 a Nejvyšší správní soud v něm konstatoval a odůvodnil závěr, že při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti a své rozhodnutí náležitě odůvodnit. V projednávané věci se ani v jednom z uvedených případů nejednalo o porušení povinností, které by bylo předem vymezeno jako méně závažné, ani se nejednalo o případ, kdy by poskytovatel dotace předem vymezil sazbu odvodu pro jednotlivé typové případy. Bylo tak na správci daně, aby ve shora naznačených intencích zvážil, zda žalobci uloží odvod v plné výši dotace poskytnuté na financování sporných částí projektu nebo pouze v jeho části. Podle přesvědčení krajského soudu se správce daně přiměřeností výše odvodu za porušení rozpočtové kázně zabýval dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Vyložil, které skutečnosti zohlednil ve prospěch žalobce (použití prostředků na stanovený účel, řádná realizace projektu) a které naopak v jeho neprospěch (porušení zákona o veřejných zakázkách, podle kterého měl postupovat). Krajský soud neshledává pochybení daňových orgánů ani v tom, že stanovily výši odvodů v případě obou kontrolních zjištění (6 a 10) stejnou procentní sazbou, byť se oba skutky od sebe lišily. Porušení rozpočtové kázně může v intencích shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu spočívat v nejrůznějších pochybeních počínaje použitím prostředků na jiné účely, přes porušení předepsaného postupu při výběru dodavatelů, až po některé méně závažné (např. administrativní) případy pochybení. Pokud správce daně ohodnotí shodnou sazbou typově obdobné případy porušení rozpočtové kázně spočívající v porušení zákona

o veřejných zakázkách, které je navíc obdobného charakteru (uzavření dodatků ke smlouvám o dílo, kterými došlo k prodloužení termínu provedení díla), nespatřuje krajský soud porušení zásady proporcionality, pokud již nejsou tyto případy dále vnitřně diferencované odlišnými sazbami. Krajskému soudu je navíc z úřední činnosti známo, že pokud poskytovatel dotace využije svého oprávnění stanoveného aktuálně v § 44a odst. 4 písm. a) rozpočtových pravidel a již v rozhodnutí o dotaci uvede procentní rozmezí pro stanovení nižšího odvodu za porušení rozpočtové kázně pro každý jednotlivý případ, tak porušení postupu podle zákona o veřejných zakázkách je zpravidla hodnoceno sazbou 25% až 30% částky dotace použité na příslušnou část projektu a tato sazba je v rozhodovací praxi akceptována. Pro úplnost krajský soud dodává, že analogii s § 120 bývalého zákona o veřejných zakázkách, na kterou žalobce poukazoval, nepovažuje za přílehavou již proto, že rozpočtová pravidla i soudní judikatura (včetně opakovaně citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu) výslovně předpokládala možnost uložení odvodu v plné výši čerpaných prostředků s tím, že je třeba vždy v konkrétním případě vážit, zda je k takovému postupu důvod, nebo má být výše odvodu snížena na výši odpovídající konkrétnímu dílčímu pochybení. Daňové orgány dospěly k závěru o snížené výši odvodu, jeho výši odůvodnily a podle závěru krajského soudu jejich odůvodnění ve vztahu ke skutkům i) a iii) přes námitky žalobce obstojí.

16. Poslední skupina žalobních námitek se týká vytýkaného porušení rozpočtové kázně označeného krajským pod písm. iv) (kontrolní zjištění číslo 13), ve kterém daňové orgány vytýkají žalobci, že neprokázal provedení fakturovaných prací, na jejichž úhradu v celkové výši 821 940,10 Kč čerpal dotaci. Žalobce v obou žalobách shodně namítal, že provedení předmětných prací dostatečně prokázal celou řadou dokumentů (s odkazem na stranu 20 protokolu o seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění) s tím, že navrhoval provedení důkazu znaleckým posudkem. Vytýkal správci daně, že neuznal položky „Montáž závěsného lešení pro sanaci“ a „Demontáž závěsného lešení pro sanaci“ o celkové ceně 210 343,97 Kč, přičemž podle žalobce je i žák prvního stupně základní školy zřejmé, že opravovat most bez lešení nelze. Stejně tak nepovažoval žalobce za řádné vypořádání jeho důkazního návrhu na provedení znaleckého posudku. Problémem projednání tohoto žalobního bodu je obdobně jako v předchozích případech jeho značná obecnost spojená s odkazem na listiny z daňového spisu (k náležitostem žalobního bodu, včetně možností odkazu na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Odkazoval-li žalobce v této souvislosti na stranu 20 protokolu o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění, pak v této části je také uveden způsob, jakým se správce daně s uvedenými důkazními návrhy vypořádal, na což navázal žalovaný v napadených rozhodnutích, ve kterých závěry správce daně aproboval. Žalobce však v žalobě žádná konkrétní tvrzení, kterými by vyvrátil závěry daňových orgánů, nepřednesl. Krajský soud nehodlá polemizovat s tím, zda žák prvního stupně základní školy ví, že k opravě mostu je potřeba lešení, podstatné však je, že z tvrzení žalobce v žalobě, ale ani na straně 20 protokolu (na který se žalobce odkazuje), nevyplývají žádná konkrétní tvrzení, ze kterých by samozřejmost provedených prací (při absenci jejich uvedení ve stavebním deníku) vyplývala. Pouhé tvrzení o tom, že se most opravoval, vskutku bez dalšího nevypovídá nic o tom, zda a v jakém rozsahu bylo potřeba na jeho opravu lešení a v jakém rozsahu se vynaložily nátery. Pokud by krajský soud dále zjišťoval nad rámec tvrzení žalobce v žalobě potřebné údaje z obsahu spisu (zejména v čem konkrétně oprava mostu spočívala a zda, případně v jakém rozsahu vyžadovala lešení a

nátěry), přestal by být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta. Uvedené nedostatky skutkových tvrzení nelze zhojit ani odkazem na znalecký posudek. Jednak podle obsahu správního spisu se žalobce poprvé o znaleckém posudku zmínil až v odvoláních proti platebním výměrům, a to navíc způsobem, který nelze považovat za řádný návrh na jeho vypracování daňovým orgánem (doslovně: „*Provedení ostatních prací je vizuálně, resp. hmatatelně kontrolovatelné, což lze dokázat případným znaleckým posudkem*“), navíc v průběhu daňového řízení žádný takový znalecký posudek nepředložil, přestože důkazní břemeno ohledně prokázání způsobilosti vynaložených nákladů bylo na něm a žalobce již v rámci seznámení s výsledky daňové kontroly věděl, že správce daně jeho dosavadní důkazy nepovažuje za dostačující k unesení tohoto břemene. Nadto platí, že nedostatečná skutková tvrzení nelze nahrazovat zadáním znaleckého posudku, proto ani krajský soud návrhu na znalecký posudek pro absenci příslušných konkrétních tvrzení nevyhověl. Také v tomto případě podle přesvědčení krajského soudu závěry žalovaného uvedené v napadených rozhodnutích v konfrontaci se žalobními body obstojí.

17. Krajský soud uzavírá, že veškeré žalobní body vyhodnotil jako nedůvodné, stejně tak v napadených rozhodnutích ani v řízeních, která předcházela jejich vydání, neshledal žádnou vadu s negativním vlivem na jejich zákonnost, ke které by byl povinen přihlédnout z moci úřední. Žaloby proto podle závěru krajského soudu důvodné nejsou, proto je podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení postupoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože procesně úspěšný žalovaný, který by měl v návaznosti na výsledek sporu na náhradu nákladů řízení právo, se tohoto práva vzdal, nepřiznal krajský soud právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 13. února 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

22 Af 34/2017-56

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Monikou Javorovou ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobce: **Město Český Těšín**
sídlem Náměstí ČSA 1/1, 737 01 Český Těšín
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Lukášem Váňou, Ph. D.
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. 3992/17/5000-10470-702394, ve věci odvodu do státního rozpočtu a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. 3995/17/5000-10470-702394, ve věci odvodu do národního fondu

takto:

Písemné vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2019, č. j. 22 Af 34/2017 – 47, **se opravuje** tak, že v záhlaví rozsudku se před označení účastníků řízení doplňuje text:

„Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci“.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2019, č. j. 22 Af 34/2017 – 47 rozhodl zdejší krajský soud o zamítnutí žalob proti rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto usnesení a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
2. Následně bylo soudem z podnětu žalovaného zjištěno, že v písemném vyhotovení rozsudku absentuje označení rozhodujícího soudu a členů senátu.
3. Krajský soud proto postupem podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl tímto usnesením o opravě písemného vyhotovení rozsudku doplněním textu obsahujícího chybějící údaje.
4. Přestože nedochází k opravě rozsudku v jeho výroku (ani zprostředkovaně přes označení účastníků řízení), přistoupil krajský soud k provedení opravy formou opravného usnesení, které je jinak vyhrazeno toliko k opravě výroku rozsudku (§ 54 odst. 4 věta druhá s. ř. s.), neboť tuto formu považoval za dané situace za vhodnější, než provádění oprav v originále rozsudku a na jeho stejnopisech. Protože však oprava zjevné nesprávnosti, nacházející se v jiných částech než ve výroku rozsudku, provedená opravným usnesením, představuje určitý „procesní nadstandard“ oproti běžné, zákonem předvídané situaci, spočívající v opravě této nesprávnosti přímo ve stejnopisech rozsudku, nemá takové usnesení materiálně povahu opravného usnesení, proti němuž je jinak kasační stížnost přípustná. Ze stejného důvodu se účastníkům neprodluhuje podle § 106 odst. 2 věty druhé s. ř. s. lhůta pro podání kasační stížnosti ani neotevívá nová (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18.

1. 2017, č. j. 3 As 238/2016 – 27 nebo ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 – 123, publ. pod č. 1177/2007 Sb. NSS, oba též dostupné na stránkách www.nssoud.cz). Uvedené závěry zohlednil krajský soud jak v rámci poučení o opravném prostředku proti tomuto opravnému usnesení, tak proti opravovanému rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto opravnému usnesení **není** přípustný žádný opravný prostředek.

Proti opravovanému rozsudku se účastníkům nová lhůta pro podání kasační stížnosti **neotevívá**.

Ostrava 6. května 2019

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu